

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2003-2004

29 januari 2004

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ECONOMIE, LANDBOUW, WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Interpellatie van de heer Jacky Maes tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de versoepeling van het permanent wonen op campings

Met redenen omklede motie

Vraag om uitleg van de heer Jan Laurys tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de noodzaak om laaggeschoolden aan te sporen opleidingscheques aan te vragen

Commissie voor Economie, Landbouw, Werkgelegenheid en Toerisme

Donderdag 29 januari 2004

VOORZITTER : De heer André-Emiel Bogaert

– *De interpellatie wordt gehouden om 10.58 uur.*

Interpellatie van de heer Jacky Maes tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de versoepeling van het permanent wonen op campings

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Maes tot de heer Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de versoepeling van het permanent wonen op campings.

De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, het campingdecreet van 1993 bepaalt dat de campinguitbaters uiterlijk op 31 december 1999 over een exploitatievergunning dienden te beschikken. Het decreet bepaalt ook de voorwaarde om te kunnen beschikken over een vergunning : het verbod op permanente bewoning. Aan deze voorwaarde was echter moeilijk te voldoen.

Campingbewoning zou tot die datum worden gedoogd. Uit sociale overwegingen werd het decreet in 1998 gewijzigd en werd 2005 vooropgesteld als nieuwe uitsteldatum voor permanente campingbewoning. De uitbaters kregen een voorlopige vergunning en permanente campingbewoners kregen voorrang bij de toewijzing van een sociale woning. Het aantal sociale woningen is echter veel te beperkt om een oplossing te kunnen bieden vóór de vooropgestelde datum. Een groot aantal mensen wil niet verhuizen, maar verkiest de camping. Een gedwongen verhuis en herhuisvesting kan alleen maar als er een voldoende groot aanbod is aan sociale huisvesting. Zo niet, komen die permanente campingbewoners van de regen in de drup. Ze zou-

den zich immers moeten wenden tot de privé-huisvestingsmarkt waar de kwaliteit van de woningen soms slechter en de prijs hoger is.

Over het aantal permanente campingbewoners circuleren verschillende cijfers. Officieel zou het over 2.000 mensen gaan, maar als we de niet-gedomiciëerde campingbewoners in rekening brengen, zou het over meer dan 4.000 mensen gaan. De meerderheid van die mensen is kansarm. Toch is de campingbewoning sedert 1998 met 37 percent gedaald. Dat betekent dat de herhuisvesting van de andere 63 percent nog moet worden verwezenlijkt. De oplossing voor deze verdoken vorm van wonen is nog lang niet gevonden. Er wordt ook een verschuiving vastgesteld naar terreinen waarop het campingdecreet niet van toepassing is.

Dat het permanent wonen op campings wordt verboden, lijkt me logisch. Campings zijn een vorm van toeristische infrastructuur, geen socialehuisvestingsprojecten. De campingfederatie zelf is evenmin voorstander van de realisatie van permanente campingbewoning op vergunningsplichtige terreinen. Veel campingeigenaars investeren heel veel om hun toeristische camping vergunningsplichtig te maken. Het kan niet dat het permanent wonen op campings een reden kan zijn om niet te investeren in de campingsector of om de campings niet verder uit te baten.

Er moet ook een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen wonen op toeristische campings, bijvoorbeeld aan de kust en het gewone wonen in zonevreemd gebied, bijvoorbeeld op een camping. Het sociaal buitenwonen mag immers niet worden aangemoedigd, noch worden erkend, want het is en blijft grotendeels een miseriecultuur waardoor sloppenwijken worden gecreëerd. Campings mogen bijgevolg ook niet dienen om mensen uit te buiten door hun een onwaardige woning te geven. Zolang we de betrokkenen geen oplossing kunnen bieden in het licht van sociale huisvesting, kunnen

Maes

we weinig anders dan ze laten verblijven op een kampeerterrein. We moeten dat durven toegeven.

Samenlevingsopbouworganisaties zijn al jaren bezig met de problematiek. Ze stellen dat het onmogelijk is om 4.000 mensen op korte termijn te herhuisvesten. Ze stellen ook dat er een absolute nood is aan een betere begeleiding en wijzen erop dat veel campingbewoners niet willen verhuizen en dat sommige mensen die wel zijn verhuisd, helemaal niet kunnen aarden in hun nieuwe sociale woning. Ze pleiten daarom voor een bepaalde vorm van buitenwonen of van wonen op campings en denken daarbij aan woonkorrels op toeristische campings of aan projecten voor campingbewoning.

Op een camping wonen, is op zich niet marginaal, maar bij gebrek aan een degelijk wetgevend kader leidt het wel tot marginale situaties, bijvoorbeeld bij de opzeg door de uitbater of bij willekeurige huurprijzen. De misbruiken bij campingbewoning zijn groot. De betrokkenen zijn overgeleverd aan de grillen van de eigenaar. Soms ontstaan schrijnende wantoestanden. Een artikel in De Morgen van 9 januari 2004 illustreerde dit perfect. Zo moet bij schilderwerken verf worden aangekocht bij de eigenaar en dat aan een veel te hoge prijs. Kabel-aansluitingen worden vertakt naar twintig andere caravans. Kleine werken die volgens het huurcontract gratis zijn, moeten heel duur worden betaald. Uit mijn ervaring als kustschepen kan ik getuigen dat er nog andere misbruiken gebeuren. Zo moeten huisartsen commissieloon afstaan om op de camping te mogen komen, moet voor honden extra worden betaald, enzovoort. Ik werd zelf tweemaal het slachtoffer van een klacht van een malafide campinguitbater bij de deontologische commissie, omdat ik me het lot van de campingbewoners had aangetrokken. Niets of niemand wordt ontzien als het gaat over de inning van geld.

De minister gelooft sterk dat de misbruiken kunnen worden tegengehouden door het installeren van een meldpunt. Ik geloof dat niet. Het enige wat ons vooruit kan helpen, is – zoals in het verleden – het sturen van de economische inspectie zodat structurele oplossingen kunnen worden uitgewerkt. Indien er geen structurele oplossing komt, komen de campingbewoners terecht in het grijze woencircuit. De samenlevingsopbouworganisaties vragen het volgende voor de toeristische campings : een uitdovend woonrecht tot 2015 in afwachting van projecten van sociaal buitenwonen en een uitstervend woonrecht waar geen oplossing is zodat de

bestemming opnieuw toeristisch wordt na verhuis of overlijden van de bewoners.

We zitten nog steeds verveeld met de federale wet die de gemeenten ertoe verplicht mensen in te schrijven, ook als ze op de camping gedomicilieerd zijn. Zolang de wetgeving niet verandert, bemoeit ze een oplossing voor de permanente bewoning en kan de campinguitbater zich erachter verschuilen. In juni 2003 heeft de minister tijdens een debat over hetzelfde onderwerp gezegd dat de regeling loopt tot 31 december 2005 en dat er geen sprake is van een uitdovingskarakter. Hij voert het decreet uit. Als we een ander decreet wensen, moet het decreet worden aangepast. Bij het jaarbegin sprak de minister echter compleet andere taal. Hij verklaarde dat het jaar 2005 als uitsterfdatum voor het campingwonen, problematisch wordt. Daarom acht hij een versoepeling mogelijk voor mensen die al heel lang, namelijk van vóór 1998 op een camping wonen. Misschien mogen ze er zelfs blijven wonen tot het eind van hun leven. De versoepeling zou enkel gelden voor mensen die nog geen sociale woning aangeboden kregen.

Er moeten toch duidelijke argumenten zijn voor deze grondige verandering in mening van de minister. Als er een versoepeling komt, waar wij in principe niet tegen zijn, wil ik er absoluut zeker van zijn dat er alleen permanente campingbewoning kan worden toegestaan op vergunde campings. Permanente campingbewoning op illegale campings, bijvoorbeeld in de duinen of in een natuurgebied, kan absoluut niet. Deze campings moeten zo snel mogelijk verdwijnen, dus liever vandaag dan morgen. Ik vraag de minister daarom heel duidelijk naar de stand van zaken in verband met de PV's die werden opgemaakt voor de campings in natuurgebieden en aan de kust. Het meest pijnlijke voorbeeld is natuurlijk Camping Cosmos.

Daarnaast wilt u misbruik vermijden en de regeling verstrengen. Als een campinguitbater nog een nieuwe bewoner inschrijft, raakt hij zijn exploitatievergunning kwijt. Dat is een strenge uitspraak. Ik betwijfel of dit haalbaar is zolang de gemeenten verplicht zijn om iemand die op een camping gaat wonen, in te schrijven in de bevolkingsregisters. De meeste gemeenten die zich daaraan houden, hebben geen problemen. In mijn gemeente Bredene zijn er geen permanente campingbewoners. De enige campingbewoning komt van eigenaars die daar nog wonen. Andere gemeenten zullen zich daarachter blijven verschuilen. Met het huidige tekort aan sociale huurwoningen kan niet meteen alles worden weggewerkt. In Vlaanderen wonen ongeveer 2.000 mensen officieel op een camping,

Maes

en nog eens zoveel zonder er gedomicilieerd te zijn. Er zijn er meer dan we denken. Na 2005 dreigen enkele duizenden mensen op straat te belanden.

Sinds de aankondiging van de versoepeling zijn sommige campingbewoners nog meer het slachtoffer geworden van de pesterijen van malafide uitbaters. De permanente campingbewoning is een complexe zaak. Diverse ministers zijn erbij betrokken : Toerisme, Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Welzijn. Een gecoördineerd antwoord zou welkom zijn.

Waarop baseert u zich om te beweren dat 2005 niet haalbaar is ? Beschikt u over cijfers – per provincie – van campingbewoners die in een sociale woning terecht konden ? Hoe wilt u een versoepeling doorvoeren ? Zal die versoepeling gelden voor alle campings of zult u uitzonderingen maken voor bijvoorbeeld campings in natuurgebieden ? Welke maatregelen zult u nemen tegen de malafide uitbaters ? Wordt de economische inspectie ingeschakeld ? Op welke manier zult u overleg plegen en samenwerken met de minister van Huisvesting ?

De voorzitter : Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik heb de vragen en interpellaties van het afgelopen jaar bekeken. De campingbewoning kwam vaak aan bod. Uw antwoord was steeds rechtlijnig. Ik lees voor uit het meest recente antwoord.

‘Ik denk dat de wetgever in 1993 diezelfde discussie heeft gevoerd. In 1993 wilde men namelijk met het campingdecreet een beetje orde op zaken stellen en het toeristisch aspect scheiden van het wonen. Er moesten dus duidelijke gebieden worden afgebakend waarin een camping ook wordt gezien als iets dat te maken heeft met vakantie en niet met permanent wonen. Dat is een cruciale beslissing die in 1993 werd genomen, maar wellicht niet lichtzinnig, en zeker niet met onbegrip voor de situatie gezien er met enorm lange overgangperiodes werd gewerkt. Men voorzag 7 jaar voor het toekennen van vergunningen aan campings en heeft dan het nodige gedaan om een vergunning tijdig af te leveren, en dan is een tweede overgangperiode ingegaan met name van 31 december 2005.’

In alle vragen – schriftelijke en mondelinge – en interpellaties komt dit antwoord terug. U hebt altijd oplossingen gezocht voor de bewoners. Nu komt er een versoepeling. Wij willen vooral de sociale situatie benadrukken. We zijn voor een versoepeling, maar heel erg op onze hoede. Schuift u hiermee de problemen niet voor u uit ? Kunt u dit nu oplossen terwijl dat in een periode van 7 jaar niet lukte ? Gaat u weer uitzonderingen maken ? Stel dat iemand al 20 jaar op een camping woont, wat doet u daarmee ? Wat zijn de nieuwe elementen om de deadline nogmaals te verschuiven ? Verder sluit ik me volledig aan bij de heer Maes.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik heb inderdaad een kerstboodschap gedaan over het permanent wonen op campings. Ik baseer me op de cijfers. Er zouden nog 1.042 gezinnen op een vergunningsplichtige camping wonen in het kader van de overgangsregeling. Om menselijke redenen heb ik het signaal gegeven dat we nooit mensen op straat zullen zetten, hetgeen wel doorklonk bij de vorige spreker. Met nog slechts 2 jaar voor de boeg hadden sommige mensen die zekerheid nodig. Uit het tempo waarmee de afbouw gebeurt, kunnen we afleiden dat we er niet komen tegen eind 2005. In bepaalde gemeenten zien we minder inspanning om tot een oplossing te komen. Ik wil die verantwoordelijkheid niet op de bewoners afwentelen.

De versoepeling houdt eigenlijk een aanpassing van de efficiëntie in. Er zijn twee wijzigingen aan het decreet van 1993 goedgekeurd door de ministerraad. Ze liggen voor advies voor bij de Vlaamse Raad voor Toerisme. Als eerste punt hebben we een bijkomende expliciete reden van intrekking van vergunning goedgekeurd, namelijk als er iemand op het terrein woont die er niet mag wonen. Het tweede punt is een uitzonderingssituatie. Mensen die sinds 1 januari 1998 hun hoofdverblijf hebben op een terrein met vergunning kunnen ook na 31 december blijven tot ze een passende woning vinden. Ze mogen niet zomaar blijven wonen. Campings die volledig in orde zijn qua normen en regels en die permanente bewoners hebben, kunnen hun vergunning behouden in het kader van het begeleidingsplan tot 31 december 2005. Wij voegen daaraan toe dat campings met bewoners van vóór januari 1998 geen problemen krijgen. We zoeken naar evenwicht : strenger voor de uitbater maar menselijk voor de bewoner. Vanaf 1 januari 1998, een cruciale datum, is het expliciet verboden. Zij die al eerder waren ingeschreven, genieten het voordeel van de twijfel.

De heer Jacky Maes : Iemand die een verblijf huurt op een camping, kan naar het gemeentehuis gaan om zich daar te laten domiciliëren. Op vraag van de gemeente moet de politie dan vaststellen dat die persoon daar effectief woont. Die persoon wordt dan ingeschreven in het bevolkingsregister. Normaal gezien kan de campinguiter alleen met een aangetekende brief duidelijk maken dat die persoon daar niet permanent mag wonen. Op dat moment is het echter te laat want die persoon is al ingeschreven.

Minister Renaat Landuyt : Dat betekent dat er een zware last rust op de campinguitbaters. Zij moeten er alles aan doen om permanente bewoning tegen te gaan. Ze moeten ook hun contracten aanpassen en zich verzetten tegen een eventuele inschrijving. Zo niet riskeren ze hun vergunning te verliezen. Ik kan niet aanvaarden dat de ene instantie voortdurend verwijst naar de andere.

De gemeenten zelf moeten op een veel striktere en strengere wijze nagaan of het gaat over een permanente bewoning of over een bijkomend verblijf.

In de toekomst zal er een strenger beleid worden gevoerd waarbij het makkelijker wordt om te sanctioneren.

De voorzitter : De gemeenten weten toch welke campings er op hun grondgebied liggen. Mogen de gemeenten nog een domiciliëring afleveren aan iemand die na 1 januari 1998 vraagt om te worden ingeschreven op een camping ? Wettelijk is het vanaf die datum verboden om nog permanent op een camping te verblijven.

Minister Renaat Landuyt : Ik stel de vraag anders. Moet een gemeente een kraker van een pand inschrijven ? Als het antwoord op die vraag volgens de huidige Belgische wet positief is, dan moet een gemeente dat ook doen voor een campingbewoner. De vraag is natuurlijk of dat effectief zo is.

We komen uit een zeer lakse periode. De gemeenten wisten immers maar al te goed dat het ging om campingbewoners. Ze verwezen naar de campinguiter en die verwees dan weer naar de gemeente. Ik probeer de deur te sluiten waar dat mogelijk is. Mijn sleutel daarbij is de campinguiter.

De heer Jacky Maes : Mijnheer de minister, ik volg u daarin. De realiteit is echter anders. Er zijn gemeenten die onmiddellijk de campinguiter verwittigen als een campingbewoner zich op die camping heeft laten domiciliëren, maar er zijn ook gemeenten die dat niet doen. De campinguiter

kan toch niet weten of zijn huurders al dan niet op de camping gedomicilieerd zijn. Eigenlijk zouden de gemeenten de opdracht moeten krijgen om dat aan de campinguiter mee te delen. Zo kan de uitbater de huurder via een aangetekende brief zijn opzeg geven.

Minister Renaat Landuyt : Ik stel voor dat we dit debat voorzetten bij de bespreking van de wijziging van het decreet.

Een andere mogelijkheid is dat een campinguiter niemand op zijn camping mag toelaten die geen domiciliërsadres buiten de camping kan voorleggen. Als hij dat toch doet, verliest hij zijn vergunning. Ik ben bereid om een amendement in die zin te aanvaarden.

We zullen bij de bespreking van het decreet en de interpretatie van de Belgische wetgeving nagaan hoe we vanuit onze bevoegdheid kunnen optreden inzake dit campingdecreet.

De heer Jacky Maes : Ik denk dat dit amendement in de praktijk niet voldoende is. Een gemeente die een nieuwe inwoner inschrijft, laat dat pas achteraf weten aan de gemeente waar die persoon voordien gedomicilieerd was. Op het moment van zijn inschrijving zal een nieuwe bewoner dus altijd kunnen bewijzen dat hij voordien elders woonde omdat hij op dat moment nog steeds in het register van zijn vorige gemeente ingeschreven is.

Minister Renaat Landuyt : Via mijn bevoegdheid streef ik naar een sluitend systeem. Enerzijds moeten we streng optreden om niet opnieuw in dubieuze situaties terecht te komen. Anderzijds was het alleen al op menselijk vlak nodig om 2 jaar voor de vervaldatum het signaal te geven dat er geen mensen op straat zullen worden gezet. Dat signaal heeft, zoals ik had gevreesd, tot misbruiken geleid. Sommige uitbaters hebben langere en duurdere contracten afgesloten. Het is niet makkelijk om criminelen tegen te houden in hun creativiteit om mensen uit te buiten. We maken dan ook een duidelijk onderscheid in het campingdecreet tussen campinguitbaters en campinguitbuiters.

Wat de gevolgen betreft van de beslissing die de Vlaamse regering heeft genomen inzake de wijziging van het decreet, werken we verder binnen het kader van de vroeger gemaakte afspraken over de huisvestingspolitiek. De interkabinettenwerkgroepen die daaraan werken, zijn opnieuw opgestart. Als minister van Toerisme heb ik terzake alle mogelijke stappen gezet.

De voorzitter : Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Mijnheer de minister, ik wil nog even reageren op het verwijt dat we die mensen uit hun huizen zouden willen zetten. Dat is absoluut niet onze bedoeling, integendeel. We mogen het probleem echter niet laten aanmodderen en geen maatregelen nemen die toch niet worden uitgevoerd. Het is heel belangrijk dat maatregelen die worden getroffen, maximaal worden uitgevoerd. De vraag is dan ook of de gemeenten wel voldoende ondernemen om een oplossing te vinden.

Minister Renaat Landuyt : Bij de bespreking van het decreet willen we dat streng evenwicht in elk geval bewaken. Er mogen zeker geen verkeerde signalen worden gezonden naar bepaalde campinguitbaters.

Verder wordt de regeling van vergunde campings niet versoepeld. We brengen wel twee wijzigingen aan. Het gaat dan om een uitzonderingstoestand voor de betrokkenen die daar kunnen blijven wonen. Tijdens die situatie kan de campinguitbater niet worden gesanctioneerd. De tweede wijziging is de verstrenging van het inschrijvingsgedrag van de campinguitbater. Verder wordt er niets gewijzigd. Zo blijft het onmogelijk om op illegale campings te wonen.

Wat malafide praktijken betreft, probeer ik door een verstrenging de mogelijkheid om een vergunning in te trekken, beter te omschrijven. Dat zal ons de mogelijkheid geven om betere controles uit te voeren en, indien nodig, op te treden.

Het overleg met de minister van Huisvesting is volop bezig. De Vlaamse regering kon zich immers niet tevreden stellen met de loutere goedkeuring van een voorontwerp van decreet. Daarnaast moet de politiek worden opgefrist en moeten we nagaan hoe we die huisvestingspolitiek kunnen ondersteunen.

Er is dus wat mij betreft geen sprake van een nieuw systeem van sociaal buitenwonen of wat dan ook. Er is op dat vlak geen enkele politieke verandering.

De heer Jacky Maes : Hoe zit het met de inschakeling van de economische inspectie inzake de praktijken op vergunde campings ? Ik heb cijfers gehoord over de vergunde campings, maar zijn er ook cijfers over het permanent wonen op de niet-vergunde campings ?

Minister Renaat Landuyt : Niet-vergunde campings vallen buiten mijn bevoegdheid. Niet-vergunde campings mogen niet bestaan, dus daar kan ook niet worden gewoond.

De heer Jacky Maes : En de economische inspectie dan ?

Minister Renaat Landuyt : Als we maatregelen nemen, komen er vragen bij. We maken gebruik van het Steunpunt Vakantieparticipatie. Mensen kunnen daar terecht voor informatie. We hebben ook contacten gehad met de huurdersbonden in de buurt van campings met bewoners, zodat ze de nodige opvang kunnen doen. Er zijn gesprekken bezig om nog meer te doen dan dat.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heer Maes werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Laurys tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de noodzaak om laaggeschoolden aan te sporen opleidingscheques aan te vragen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Laurys tot de heer Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de noodzaak om laaggeschoolden aan te sporen opleidingscheques aan te vragen.

De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het systeem van de opleidingscheques voor werknemers is een vrij groot succes. Het is gestart in september. Er was een budget van 13 miljoen euro voor 2003. Half december was er 10,9 miljoen euro aangevraagd. Dat bedrag was dus goed ingeschat en de sommen zijn goed

Laurys

opgevraagd. Na een eerste evaluatie stellen we echter vast dat meer dan de helft van die opleidingscheques wordt aangevraagd door hogeschoolden. Blijkbaar zijn het vooral mensen met een diploma die bijscholing volgen. De bedoeling was echter om de laaggeschoolden te bereiken.

Tijdens de ondernemingsconferentie werd de afspraak gemaakt om het stelsel van de opleidingscheques te evalueren en eventueel bij te sturen. Mijnheer de minister, is het niet aangewezen om de doelgroep bij te sturen? Alleen hogeschoolden bijscholen, lijkt op water naar de zee dragen. Niet dat ze dat niet mogen doen, maar het zou toch meer aan laaggeschoolden moeten tegemoetkomen.

De voorzitter : Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Mensen uit het beroepsonderwijs hebben inderdaad meer nood aan extra opleiding. Het zou zelfs omgekeerd evenredig moeten zijn. De laaggeschoolden zouden meer aanbiedingen moeten krijgen om opleidingen te volgen.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Op basis van de toestand op 17 december 2003 hebben kortgeschoolden – lager en tweede graad secundair onderwijs – 7 percent van het totaalbedrag aan opleidingscheques aangevraagd. Qua aantal personen komt dat op 8 percent van het totaal. Van de middengeschoolden – derde graad secundair onderwijs – heeft 37 percent cheques aangevraagd. Dat is 39 percent van het totaal aantal personen. Het totaalbedrag is ongeveer 11 miljoen euro, en het gaat over 97.570 personen.

De kort- en middengeschoolden zijn op dit ogenblik goed voor zowat 37 percent van het aangevraagde bedrag en voor 47 percent van het aantal personen dat cheques aanvraagt. De opleidingscheques voor werknemers worden momenteel nog maar 4,5 maand uitgegeven. Er is een constante stijging waar te nemen, ook bij de kort- en middengeschoolden.

Tijdens de ondernemingsconferentie heeft de Vlaamse regering besloten om het systeem van opleidingscheques voor werknemers te versterken. Voor de kortgeschoolden gaat het over ofwel de vrijstelling van de eigen werknemersbijdrage voor werknemers die tweedekansonderwijs willen volgen, ofwel de invoering van een eigen bijdrageplafond voor werknemers uit de kansengroepen die opleidingen volgen aansluitend op hun competentie. We werken momenteel wijzigingen uit in het voordeel van kort- of laaggeschoolden.

Sedert de ondernemingsconferentie werd met andere woorden gekozen voor de optie verwoord door de heer Laurys. De regering zit dus opnieuw op dezelfde golflengte als hij.

De voorzitter : De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Mijnheer de voorzitter, ik neem akte van de bedoelingen van de minister. Ik had inderdaad gelezen dat acties zouden worden ondernomen gericht op specifieke doelgroepen. Hij zal het me niet kwalijk nemen dat we alles met argusogen blijven volgen. Als het bij woorden blijft, zullen we hem daar zeker op aanspreken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 11.40 uur.*
